

ת"פ 36702/08/11 - מדינת ישראל נגד ד ר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 36702-08-11 מדינת ישראל נ' ר
בפני כבוד השופט צחי עוזיאל

המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ, עו"ד גל יורמן-ניר
נגד
ד ר
הנאשם: ע"י ב"כ, עו"ד יוסי פרידמן

הכרעת דין

- נגד הנאשם הוגש ביום 1.8.11 כתב אישום המונה שלושה אישומים, במסגרת כל אחד מהם מיוחסות לו עבירות של **החזקת עותק מפר של יצירה לשם מסחר בו** לפי סעיף 62(ב)(3) לחוק זכות יוצרים, התשס"ח - 1007 (להלן - **חוק זכות יוצרים**); **החזקת טובין שסומנו בלא רשות לשם מסחר** לפי סעיף 60(א)(4) לפקודת סימני מסחר [נוסח חדש], תשל"ב - 1972; **מכירת עותק מפר של יצירה** לפי סעיף 62(ב)(1) לחוק זכות יוצרים. בהתאם לאישום הראשון, ביום **22.5.09** החזיק הנאשם בדוכן בשוק *** תקליטורים ובהם העתקות מפרות של יצירות וידאו, שזכויות היוצרים בהן שייכות לא.ל.י.ס, ומכר בדוכן תקליטורים כאמור במחיר של 10 ₪ לתקליטור. בהתאם לאישום השני, ביום **27.8.10**, החזיק הנאשם בדוכן בשוק *** 716 תקליטורים ובהם העתקות מפרות של יצירות וידאו שזכויות היוצרים בהן שייכות לא.ל.י.ס; 45 תקליטורים ובהם העתקות מפרות של יצירות מוסיקליות שזכויות היוצרים בהן שייכות לפדרציה הישראלית ו- 72 תקליטורים ובהם העתקות מפרות של יצירות מוסיקליות שזכויות היוצרים בהן שייכות לפי"ל. עוד יוחס לנאשם כי מכר בדוכן תקליטורים כאמור בסכום של 10 ₪ לתקליטור. בהתאם לאישום השלישי, ביום **16.9.10**, החזיק הנאשם בדוכן 303 תקליטורים ובהם העתקות מפרות של יצירות וידאו שזכויות היוצרים בהן שייכות לא.ל.י.ס ו- 64 תקליטורים ובהם העתקות מפרות של יצירות מוסיקליות שזכויות היוצרים בהן שייכות לפדרציה הישראלית. עוד יוחס לנאשם כי מכר בדוכן תקליטורים כאמור בסכום של 10 ₪ לתקליטור.
- בתשובה לכתב האישום מיום 7.11.13, טענה ההגנה כי "**אין מחלוקת לגבי עובדות כתב האישום. הטענה שלנו היא שמתעורר ספק בנוגע למצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירה והיום**" (ע' 18, ש' 21). לפיכך, ההליך התמקד בשאלת מצבו הנפשי של הנאשם.
- במסגרת פרשת התביעה, הוגשו, בהסכמת הצדדים, ארבע חוות דעת פסיכיאטריות מטעם הפסיכיאטר המחוזי המתייחסות למועדים שונים, כאשר שתיים מהן נערכו במסגרת ההליך הנוכחי ושתיים במסגרת הליכים אחרים, כדלקמן:

א. חוות דעת פסיכיאטרית מיום **24.8.11** (ת/1), שנערכה במסגרת תיק אחר שהתנהל נגד עמוד 1

הנאשם בבית משפט זה במסגרתו יוחסה לו עבירת גניבה מיום 10.8.09, שנערכה על-ידי ד"ר כספי. במסגרת חוות דעת זו, ציין הפסיכיאטר המחוזי כי הנאשם אינו כשיר לעמוד לדין, שכן "קרוב לוודאי **נמצא במצב פסיכוטי ואינו מסוגל לעקוב אחר ההליכים המשפטיים**". באשר לכשירות בעת ביצוע עבירת הגניבה שיוחסה לו, צוין כי "התיאור בעת ביצוע העבירות המיוחסות לו, עפ"י חומר החקירה, **ועל פי אופי העבירה שהינה בעלת רווח משני, ידע להבחין בין טוב לרע ובין מותר לאסור**".

ב. חוות דעת פסיכיאטרית מיום **16.10.12** (ת/2), שנערכה במסגרת התיק הנוכחי ועליה חתומים שלושה פסיכיאטרים שונים (ד"ר שור, ד"ר לוריא וד"ר צ'רקשיין), שממנה עולה כי הנאשם כשיר לעמוד לדין באותה עת. לגבי הכשירות המהותית, צוין כי "באותה התקופה שבה נאשם באותן העבירות המיוחסות לו בתיק זה, לא היה במעקב פסיכיאטרי סדיר ואין באפשרותנו להעריך מצבו הנפשי בעת ביצוע אותן עבירות, המיוחסות לו. יחד עם זאת, על פי חומר החקירה ועל פי אופי העבירה שהינה בעלת רווח משני, סביר להניח שלא קיים שום קשר בין מחלת הנפש שלו לבין העבירות המיוחסות לו".

ג. חוות דעת פסיכיאטרית מיום **6.6.13** (ת/3), שנערכה במסגרת תיק אחר, ת.פ. 17430-06-12, שהתנהל נגד הנאשם בבית משפט השלום בנתניה (להלן - התיק בבית משפט השלום בנתניה) בו יוחסו לו עבירות דומות לאלה המיוחסות לו בתיק הנוכחי. במסגרת חוות דעת זו, שנערכה על-ידי ד"ר שייט וד"ר אלטמרק, צוין כי הנאשם אינו כשיר לעמוד לדין וכי בעת ביצוע העבירות שיוחסו לו (4.10.11) "היה שרוי במצב פסיכוטי ולא הבין את טיב ואת תוצאות מעשיו". מעיון בחוות הדעת עולה כי הפסיכיאטר המחוזי הגיע למסקנה זו בהסתמך על חוות הדעת מיום 24.8.11 (ת/1) שבמסגרתה נקבע כי היה באותה העת במצב פסיכוטי (כחודשיים לפני ביצוע העבירה שיוחסה לו בהליך בבית משפט השלום בנתניה). למען השלמת התמונה, ביום 10.7.13, בהסכמת הצדדים באותו תיק, הופסקו ההליכים לפי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי בשל אי הכשירות הדיונית וניתן צו מרפאתי כפוי.

ד. חוות דעת פסיכיאטרית מיום **9.10.13** (ת/4), שנערכה פעם נוספת במסגרת התיק הנוכחי ועליה חתומה ד"ר עידית דקל (להלן - ד"ר דקל), ממנה עולה כי הנאשם כשיר לעמוד לדין. לגבי הכשירות המהותית, צוין שוב כי "באותה תקופה לא היה במעקב פסיכיאטרי סדיר ואין באפשרותנו להעריך מצבו הנפשי בעת ביצוע את עבירות המיוחסות לו בתיק זה אך על פי חומר החקירה ועל פי אופי העבירה שהינה בעלת רווח משני, סביר להניח שלא קיים שום קשר בין מחלתו הנפשית והעבירה המיוחסות לו בתיק זה".

4. בנוסף לחוות הדעת הנ"ל, נשמעה, במסגרת פרשת התביעה, עדותה של הפסיכיאטרית, ד"ר דקל, שערכה כאמור את חוות הדעת ת/4 (להלן - ד"ר דקל). כמו כן, הגישה המאשימה את הודעותיו של הנאשם במטרה בקשר לכל אחד מהאישומים, שנגבו במועדים בהם בוצעו העבירות או בסמוך להן (ת/5; ת/6; ת/7).

5. במסגרת פרשת ההגנה, העיד הנאשם ובמסגרת חקירתו הנגדית הבהיר, בתשובה לשאלת התובעת, כי הודה במטרה שמכר דיסקים מזויפים וכן כי "גם עכשיו אני מודה שמכרתי דיסקים מזויפים". בהתייחס לדברי התובעת לפיהם עוסק בתחום במשך שנים, השיב הנאשם "מה זה שנים? שנתיים..". ובאשר לפשר בחירתו לעסוק בתחום זה, מסר כי "אני אנאלפבית, לא יודע שום דבר, אבא שלי אמר לי שאם לא אלמד בבית ספר אהיה פועל בניין כמוהו", "כי זה מה שהציעו לי באותו זמן" וכן כי "תמיד עדיף לעבוד בעבודה

הרגילה, זה מה שהיה. אני לא אעבוד בזה יותר, אני יודע מה ההשלכות" (ע' 24, ש' 20 ואילך).

6. בתום שמיעת הראיות, נשמעו סיכומי הצדדים, במסגרתם בקשה התובעת להרשיע את הנאשם במיוחס לו, וזאת בהיעדר מחלוקת בנוגע לעובדות כתב האישום, ולדחות את טענת ההגנה בדבר אי כשירותו של הנאשם לעמוד לדין או באשר להתקיימותו של סייג אי שפיות הדעת. ההגנה, לעומת זאת, הפנתה לחוות הדעת שניתנה ביום 6.6.13 בהליך בבית משפט השלום בנתניה (ת/3) ולהסכמת הפרקליטות להפסקת ההליכים בתיק זה. לגישת ההגנה, יש לראות במאשימה כמי שמדברת בשני קולות, כאשר נתון זה פועל לחובתה בהקשר הנדון. עוד נטען, כי מכלול הראיות מקים, לכל הפחות, ספק סביר באשר למצבו הנפשי של הנאשם היום ובעת ביצוע העבירות.

כשירות לעמוד לדין - דין והכרעה

7. הוראות החוק הרלבנטיות לענייננו מצויות בחוק לטיפול בחולי נפש, תשנ"א-1991 (להלן - **החוק לטיפול בחולי נפש**) ובסעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן - **חוק סדר הדין הפלילי**) המורה, ככלל, על הפסקתו של הליך משפטי כנגד מי שבית משפט קבע כי הוא חולה במחלת נפש והוא אינו מסוגל בשל כך לעמוד לדין. בענייננו, עולה מכל חוות הדעת הנ"ל, שהוגשו כאמור בהסכמה, כי הנאשם אובחן בעבר כלוקה בסכיזופרניה פרנואידיית, הפרעת אישיות אנטי סוציאלית והתמכרות לסמים שונים ונותר כעת לברר אם כתוצאה ממחלתו נפגמה היכולת שלו להתגונן כראוי.

8. יוזכר, כי ההחלטה בשאלת מסוגלותו של הנאשם לעמוד לדין היא הכרעה משפטית והסמכות להכריע בה היא של בית-המשפט לבדו, הבודק אם הנאשם מסוגל להתגונן כראוי נגד האשמה, לקחת חלק פעיל בהליך המשפטי ולהיות מסוגל לייפות את כוחו של עורך-דין שיפעל בשמו ולתקשר עמו (רע"פ 2111/93 **אבינרי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מח(5) 133 (1994); מח 4609/06 **רוט נ' מדינת ישראל**, (נבו, 29.4.2007); ע"פ 3230/05 **גולה נ' מדינת ישראל**, (נבו, 22.1.2007). עוד ראוי לציין, כי על התביעה להוכיח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם כשיר לעמוד לדין ודי להגנה לעורר ספק סביר בלבד בשאלת הכשירות הדיונית (ע"פ (תל-אביב) 23716-09-11 **רות לייטנר נגד מדינת ישראל**, (נבו, 2.5.12)).

9. לטענת ההגנה, חוות הדעת האחרונה שהונחה בפני בית המשפט (ת/4), אשר במסגרתה נקבע כי הנאשם כשיר לעמוד לדין, נערכה ביום 9.10.13, כחמישה חודשים לפני עדותו בבית המשפט, כך שאין לשלול כי לאחר מכן חל שינוי במצבו הנפשי עד אשר הוא אינו מסוגל להבין את מהות האישום נגדו. בהקשר זה, הפנתה ההגנה לחוות דעת קודמות מימים 24.8.11 (ת/1) ו- 6.6.13 (ת/3), שניתנו כאמור בהליכים אחרים ובמסגרתן ציינו המומחים כי הנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין וכן לתשובתה החיובית של ד"ר דקל לשאלת ההגנה "**האם יכול להיות מצב שאדם כשיר לעמוד לדין ולאחר שבוע אינו יכול לעמוד לדין וההפך**".

10. בחינת טענות הצדדים והראיות שהונחו בפניי, הביאה אותי למסקנה כי לא נותר ספק סביר באשר ליכולת של הנאשם לעמוד לדין ולהתגונן כראוי מפני האשמות שיוחסו לו. מסקנתי זו נשענת על הטעמים הבאים: **ראשית** - אכן, כנטען על-ידי ההגנה, חוות הדעת **האחרונה** שהוגשה בתיק זה, בה ציינה ד"ר דקל כי הנאשם מסוגל לעמוד לדין וכי לא נצפו בבדיקה סימפטומים פסיכטיים, היא מיום 9.10.13, אולם לאחריה לא הונחה תשתית כלשהי השומטת את הקרקע תחת חוות דעת זו או שהיה בה כדי להצדיק הפניית הנאשם לבדיקה שלישית נוספת וממילא

ההגנה אף לא עתרה לכך. יתרה מכך, בדיון שהתקיים ביום 15.10.13, בו הונחה חוות הדעת האחרונה, עתרה ההגנה לדחיית הדיון "**על מנת לבדוק בצורה יותר יסודית את חוות הדעת שקבלתי אתמול אחר הצהריים**" וחרף דברים אלה, לא הגישה חוות דעת נגדית או הציגה ראיות שבכוחן לקעקע את תוכנה של חוות הדעת האמורה. יוער, כי מקובלת עלי טענת ההגנה כי שינוי במצב נפשי יכול לחול לעיתים תוך פרק זמן קצר, אלא שאין בנתון זה כדי להצדיק ביצוע בדיקות חוזרות ונשנות של נאשם הסובל מבעיה נפשית, במיוחד כאשר חוות הדעת העדכנית מעידה על מצב נפשי תקין ואין בנמצא אינדיקציות כלשהן המעידות על שינוי במצבו. במצב דברים זה, יש ליתן משקל משמעותי לחוות הדעת האחרונה בעת בחינת שאלת המסוגלות לעמוד לדיון. **שנית** - בחינת התנהלות הנאשם במהלך הדיונים, בעיקר בשניים האחרונים, שבמהלכם נשמעו הראיות והסיכומים, מצביעה כי הנאשם היה מסוגל לתקשר עם סנגורו והבין היטב האישומים המיוחסים לו. מסקנתי זו נשענת על דברי הסנגור בדיון מיום 28.1.14 לפיהם הנאשם התייצב בבוקר הדיון, וזאת לאחר שהסנגור הפציר בו לעשות כן למרות שטען בפני הסנגור כי היה "**עם חום גבוה**". עוד הוסיף הסנגור, כי הנאשם "**רשם עצמו ומספרו היה 3**" (סדר הדיונים בפני נקבע לפי רשימת סדר הגעת הסנגורים), התקשר לסנגור והודיע שהולך לרופא וביקש מהסנגור "**לברר שאלה אחת עם הפסיכיאטרית**" (ע' 20, ש' 11-18). בהמשך, במסגרת חקירתו הנגדית והממוקדת בבית המשפט, ניכר היה כי הנאשם הבין היטב המיוחס לו, השיב בבחירות לשאלות התובעת, הסביר את הרקע לביצוע העבירות וסיים את עדותו באומרו "**אני לא אעבוד בזה יותר, אני יודע מה ההשלכות**" (ע' 15, ש' 8).
בנסיבות שפורטו לעיל, שוכנעתי, במידה הנדרשת, כי הנאשם הבין את פשר ההליך המתנהל נגדו והיה מסוגל לתפקד כראוי כדי להתגונן ולקחת חלק פעיל בהליך המשפטי.

סייג אי שפיות הדעת - דיון והכרעה

11. באשר לטענת ההגנה בדבר קיומו של סייג אי שפיות הדעת, יש להפנות לסעיף 34 לחוק העונשין לפיו "**לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה אם, בשעת המעשה, בשל מחלה שפגעה ברוחו או בשל ליקוי בכושר השכלי, היה חסר יכולת של ממש -**
(1) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו; או
(2) להימנע מעשיית המעשה"

12. סעיף 34 קובע כי "**מלבד אם אין נאמר בחיקוק אחרת, חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית**", וסעיף כב (ב) לחוק העונשין מוסיף כי "**התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג**". שילוב הסעיפים הנ"ל מצביע כי המחוקק קבע חזקה של שפיות, שלשם סתירתה די להגנה לעורר ספק שמא נתקיים בו סייג של אי שפיות הדעת. התנאים לתחולת הסייג של אי שפיות, שהוגדרו כאמור בסעיף 34 ח' לחוק העונשין, הם שלושה מצטברים: **(א)** קיומה של מחלת נפש או ליקוי בכושר השכלי; **(ב)** חוסר יכולת של ממש להבין את שנעשה או את הפסול שבמעשה או להימנע מעשיית המעשה; **(ג)** קשר סיבתי בין מחלת הנפש לבין חוסר היכולת לגלות תובנה או לקיים יכולת בחירה, ככל שהדבר נוגע למעשה הפלילי.

13. יודגש, כי הפוסק האחרון בשאלה אם הנאשם עומד בתנאי הסייג של סעיף 34 לחוק הוא, כמו בעניין הכשירות הדיונית, בית המשפט וקביעת המצב הנפשי נשענת לא רק על חוות הדעת של הפסיכיאטרים, אלא גם על מכלול הראיות האחרות המונחות בפני בית המשפט (ע"פ 2098/08 פרעוני נגד מדינת ישראל (נבו, 18.12.11); ע"פ 9078/09 פלוני נגד מדינת ישראל (לא פורסם, 14.2.2012)).

14. באשר לתנאי הראשון, שעניינו כאמור קיומה של מחלת נפש, עולה מכל חוות הדעת, כפי שכבר צוין לעיל, כי הנאשם אובחן כמי שלוקה בסכיזופרניה פרנואידי, כך שתנאי זה מתקיים בעניינו. שונים הם פני הדברים בנוגע לשני התנאים האחרים, שכן לא עלה בידי ההגנה לשכנע, במידה המעוררת ספק סביר, כי הנאשם נעדר יכולת של ממש להבין את שעשה או להימנע מהמעשה וביתר שאת לא עלה בידה להצביע על קיומו של קשר סיבתי בין מחלת הנפש ממנה סובל לבין המעשים של מכירת דיסקים מזויפים, בשלוש הזדמנויות ובמהלך תקופה של כשנה וחצי. מסקנתי האמורה נשענת על כל אחד מהטעמים שיפורטו להלן ובוודאי על כוחם המצטבר:

(א) **חוות דעת המומחים** - במסגרת שתי חוות הדעת שהוגשו בתיק זה (ת/2; ת/4), צוין על-ידי המומחים השונים, כי סביר להניח שלא קיים שום קשר בין מחלתו הנפשית של הנאשם לבין העבירות המיוחסות לו, וזאת **ה** בהסתמך על חומר החקירה **וה** לאור אופי העבירה שהיא בעלת רווח משני. יוער, כי מקובלת עלי עמדת ההגנה כי קיומו של רווח משני לעבירה אינו מהווה ראיה ניצחת להיעדרו של קשר סיבתי, כפי שאף הסכימה ד"ר דקל בבית המשפט (ע' 22, ש' 8), אלא שנתון זה, גם אם אינו מכריע, הוא בעל ערך משמעותי בבואו של בית המשפט להכריע בשאלת פגיעתה של מחלת הנפש ביכולת ההבנה או הרצייה של הנאשם, כמו גם בקיומו של קשר סיבתי בין המחלה למעשים.

(ב) **עדות הנאשם בבית המשפט** - מעדותו של הנאשם בבית המשפט עולה כי הוא עוסק בתחום מכירת הדיסקים המזויפים במשך "**שנתיים**" (כדברי הנאשם), מאחר ואינו יכול לעסוק בתחום אחר, שכן, לדבריו, "**אני אנאלפבית, לא יודע שום דבר**". במצב דברים זה, כאשר מדובר במשלח ידו של הנאשם, אותו הגדיר הנאשם "**עבודה רגילה**", הרי שיש קושי לסווג את המעשים כבלתי נשלטים או ככאלה הנובעים ממחלת הנפש ממנה סובל. מעדות הנאשם עולה כי מדובר בבחירה צלולה ומודעת של עיסוק התואם את מידותיו.

(ג) **סוג וטיב העבירות** - סוג העבירות מחזק אף הוא את המסקנה בדבר היעדרו של קשר סיבתי בין מחלת הנפש ממנה סובל הנאשם, כמו גם בדבר היכולת של הנאשם לשלוט בהם. מעבר לקיומו של רווח משני, עליו עמדו המומחים בחוות הדעת, הרי שעסקינן בעבירות של מכירת דיסקים בדוכנים בשווקים שונים ובמחיר של 10 ₪, מה שהצריך, מעבר לניהול העסק (גם אם מדובר רק במוכר שהופקד על הדוכן), תכנון והתנהלות מול צרכנים, שאינם עולים בקנה אחד עם טענת ההגנה בדבר חוסר יכולת של ממש להבין את המעשה או להימנע ממנו. יתר על כן, לא עלה בידי ההגנה להצביע, אף לא במידה המעוררת ספק, קיומו של קשר סיבתי כלשהו בין מחלת הנפש שממנה סובל הנאשם, מסוג סכיזופרניה פרנואידי, לבין מכירת דיסקים בדוכנים בשווקים במשך תקופה כה ארוכה ועובדה זו פועלת לחובת הנאשם בהקשר הנדון. במילים אחרות, יש קושי לקבל טענה לפיה מחשבות שווא או תחושות רדיפה הן שהביאו את הנאשם למכור דיסקים מזויפים בשווקים בשלוש הזדמנויות שונות. היעדר קשר סיבתי בין המעשים לבין המחלה שומט, כידוע, את הקרקע מהגנת אי השפיות, וזאת גם אם ניתן להניח כי באותה תקופה הנאשם לא היה במעקב פסיכיאטרי סדיר או כי מצבו הנפשי לא היה מן המשופרים.

(ד) **הודעות הנאשם במשטרה בתקופה הרלבנטית** - עיון בהודעה שמסר הנאשם במשטרה יומיים לאחר ביצוע העבירה המוזכרת באישום הראשון (ת/5) ובהודעות שנגבו ממנו באותם המועדים שבהם בוצעו העבירות המוזכרות באישומים השני והשלישי (ת/6, ת/7) מחזק את טענת המאשימה בדבר היכולת של הנאשם להבין את מעשיו ולשלוט בהם. באשר לאישום הראשון, ציין הנאשם בין השאר כי "**שילמתי 1600 ₪ לחודש עבור**

המקום בשוק בצלאל שלמתי את זה לאלי נוי" (ת/5, ש' 6), "אני שילמתי על חלק מהסרטים ואני חייב עוד כסף. שילמתי על 1000 סרטים, 2500 נתתי מזומן את היתר אני חייב" (ש' 28) והשיב לשאלת החוקר כי עשה כן, שכן "אין לי עבודה אין לי מקצוע אחר ניסיתי ולא הלך לי וזהו אני מצטער שזה קרה" (ש' 22). באשר לאישום השני, מסר הנאשם בהודעתו כי בסך הכל החליף את הבעלים לזמן מה או בלשונו "...היה בן אדם בעל הבית שהוא אמר לי בוא תעמוד פה רגע ורק החלפתי אותו לכמה דקות ואתם באתם אני כבר לא עובד בזה בזמן האחרון פעם כן עבדתי בדיסקים אבל אני מנסה לעשות דברים אחרים.רק ביקש שאחליף אותו ואמר שישתדר איתי אח"כ אני אפילו לא יודע כמה הוא רצה להביא לי ולא הספקתי למכור כלום" (ת/6, ש' 1 ואילך). בדומה, לגבי האישום השלישי, מסר כי "אני יודע שזו עבירה פלילית וזו עבירה על החוק...., זו עבודה קלה אבל כנראה שאני צריך להפסיק עם זה", (ת/7, ש' 4) והוסיף כי "מישהו זוכר אותו אני פועל שלהם ואני מקבל משכורת יומית פר יום 250 ₪" (ש' 9) וכן כי "הגעתי בשעה 09:00 מכרתי נראה לי ב 500 שקל כאילו 50 דיסקים" (ש' 21). הודעותיו הסדורות, הענייניות והברורות של הנאשם, שנמסרו בזמן אמת ובמסגרתן הסביר את מעשיו ואת הרקע לביצועם ואף נקט, לעיתים, בעמדה מתגוננת (אין לי מקצוע אחר, רק החלפתי את הבעלים, אני רק פועל) מחזקות את תזת המאשימה בדבר יכולת הנאשם לשלוט במעשיו, על כל המשתמע מכך. בהקשר זה, יצוין כי אין בהודעות שגבו השוטרים רמז או אינדיקציה למצב נפשי בעייתי או להתנהגות חריגה.

15. לאור המקבץ האמור, שוכנעתי, במידה הנדרשת, כי מצבו הנפשי של הנאשם לא היה כזה שהביא לגריעה ממשית ביכולת ההבנה שלו או ביכולת שלו לשלוט במעשים או להיות מודע להם וממילא אין כל קשר בין ביצוע העבירות לבין מחלת הנפש שממנה סובל.

סוף דבר

16. משלא הייתה מחלוקת בנוגע למסכת העובדתית המתוארת בכל האישומים שבכתב האישום ומשנדחו טענות ההגנה בדבר אי כשירות דיונית ובדבר קיומו של סייג אי שפיות הדעת, לא נותר אלא להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' ניסן תשע"ד, 08 אפריל 2014, במעמד הצדדים